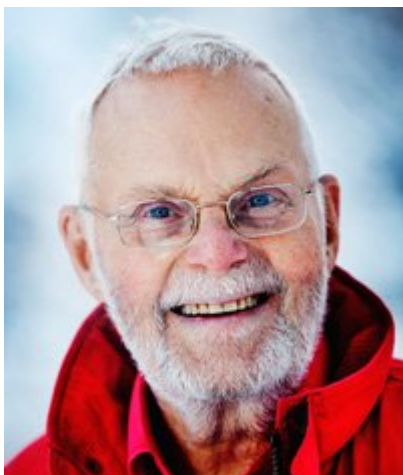

Minneord

OSS IMELLOM

HASSE LINAAE

Vår gode kollega barne- og ungdomspsykiateren Hasse Linaae døde 16.3. 2013, noen måneder før han ville fylt 78 år.

Allerede som student i 1950-årene ble han sikker på at barnepsykiatrien var hans fag. Som overlege i pionertiden i 1960- og 70-årene reiste han først rundt med «sentralteamet». Fra 1970-årene var han sentral i oppbyggingen av barne- og ungdomspsykiatrien i Oppland. Å gjøre samarbeidspartnerne i kommunen gode var viktig for ham – lenge før samhandlingsreformen.

Vi husker Hasse i spretne hopp oppover trappen til tredje etasje, i rød skjorte og med en 10–12 år gammel gutt foran seg – lekende gjennom en del av den nevrologiske undersøkelsen opp til lekerommet og barnets arena. Vi ser ham for oss i den samme røde skjorten med en filledukke på armen undervise helsesøstre i moderne utviklingspsykologi og samspill, inspirert av Daniel Stern. Målet var å få til en «bærebølge» – barnet skulle oppleve seg forstått og sett som bidragsyter.

Det er lett å tenke seg at vårt fag kan være preget av triste skjebner og pessimisme. Men Hasse hadde gjennom mange år bygd inn en realistisk optimisme i poliklinikken. Han så muligheter og var opptatt av hvilke mestringsområder vi kunne bygge på, snarere enn å vektlegge alt som var vanskelig.

I desember hvert år delte han nobelforedraget med oss, gjerne på rødt papir, eller han leste «juleevangeliet» fra Koranen. Var det bokuke på Nansenskolen, var vi sikre på å bli informert.

Vi som fikk ha ham som veileder, opplevde også der hans kliniske teft, hvordan han raskt fikk vår tillit og viste en unik evne til å skjønne hva vi trengte – enten konkrete råd av typen

«gjør sånn» eller mer utfordring til refleksjon: «Hva gjør hun med deg som behandler?». Vi opplevde ham som lyttende med alle sanser.

Hasse tok også lekenheten med på fest. Med bakgrunn fra amatørteaterlaget tok han gjerne på seg oppdrag av typen «kom ridende som romer til julebordet», selvfølgelig med kappe og opprullet manuskript.

Vi opplevde ham som entusiastisk, nysgjerrig og ydmyk. I avslutningen av terapier var han opptatt av at vi skulle tenke over hva vi hadde lært av pasienten eller familien og gi det tilbake. Når han forlot veiledningsrommet (vårt kontor), var det alltid med et «takk skal du ha». Hva vi har lært av ham, får ikke plass her, men vi får bruke hans ord: Takk skal du ha.

For BUP-Lillehammer

Publisert: 28. mai 2013. Tidsskr Nor Legeforen. DOI: 10.4045/tidsskr.13.0462
© Tidsskrift for Den norske legeforening 2020. Lastet ned fra tidsskriftet.no